

„Ale doufejte!“ - záchrana přichází s Kristem

1. Svátek vánoční
Hošťálková 25. 12. 2020

Písně: 283, 281, 294, 297, 304

Čtení z Písma: ev. Matouše 2, 1 - 18

Text kázání: ev. Jana 16, 33

Milí bratři a sestry,

hodí se vůbec toto slovo k Vánocům, které tak rádi nazýváme „šťastnými“, „radostnými“? Hodí se k vánočním písním a vánoční náladě s rozzářeným stromkem a vánočními dárky? Je pravda, že letošní Vánoce se odehrávají pod jakýmsi příkrovem „coronaviru“, jsou jiné než ty minulé - jsme opatrní, nejistí, v obavách, s rouškami na obličejích. Uplynulý rok nám ukázal, jak lehce může být všechno jinak a naše představy o světě a o životě vezmou za své. Ale přesto si přejeme, alespoň o Vánocích (i s „coronavirem“), prožít pár dní klidu, pohody, uvolnění, mít alespoň o Vánocích pokoj ode všeho, co na nás v tomto světě různě znepokojivě a bolestně doléhá. A tu najednou slyšíme: **„Na světě budete mít soužení, ...“**! To si opravdu chceme vánoční náladu pokazit? Nestačí „coronavirus“? To opravdu ani o Vánocích nejsme schopni myslet na nic jiného než na bolesti a soužení života?

Ne, o to určitě nejde, proto také ta věta pokračuje dál: **„ale doufejte, já jsem přemohl svět.“** Právě tady se dostáváme k samému centru pravé vánoční zvěsti: **„Na světě budete mít soužení, ale doufejte, já jsem přemohl svět.“** Poznáváme, že nám to říká právě Ten, který se narodil v betlémských jeslích. Říká to se vší pokorou, ale také se vší mocí a rozhodností. *„Já Syn Boží, Syn Všemohoucího Otce, Stvořitele nebe i země, já, který jsem byl vám lidem dán jako Syn člověka jako jste vy sami, abych byl vaším Bohem a vy mým lidem, aby se právě na vás uskutečňovala spása, mír a radost této smlouvy, já jsem přemohl svět! Ne vy zlí, ale také ani vy lidé dobří, ani ne vy hloupí, ale ani chytří, a také ne vy lidé věřící ani nevěřící. Nedokázal to žádný koncil, žádná vláda ani universita, žádná věda ani technika, i kdyby se vám, třeba už zítra nebo pozítří, podařilo hledět na zemi z Marsu - jsem to já Ježíš Kristus, který přemohl svět.“*

A ve vánočním evangeliu jde skutečně o celý svět. Svět, to je náš společný obrovský obytný dům, jakožto Boží stvoření, svět, který je tak dobře postavený a zařízený, a přece je to zároveň svět plný temnoty, bolestí, věcí, které člověka obtěžují a zarmucují. Ale tento svět, to jsme také my lidé, které Bůh také dobře stvořil a od počátku určil k tomu, abychom byli jeho dětmi. A přece jsme od něho odpadli, stali se jeho nepřáteli a proto také nepřáteli mezi sebou navzájem. Ale právě tento svět **„Bůh tak miloval, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“** (Jan 3,16).

„Já jsem přemohl svět“, říká toto dítě narozené v Betlémě. Bylo k tomu zapotřebí skutečně Pána velikého, který by něco takového mohl dokázat. Ale právě

takovým On je. Je to Pán „**předivný a divuplný**“, zcela jiný než ostatní pánové tohoto světa, kteří se pokouší přemoci a podrobit si hned tu hned zas tamtu část této země za pomoci své vychytralosti a násilí. Tento Pán se narodil jako dítě chudých lidí mimo domov, na cestě, v jednom chlívě. Položili jej do jeslí, do blízkosti oslů a volů. A kdo to ví, jestli dřevo těchto jeslí nepocházelo ze stejného lesa jako později dřevo, z něhož byl otesán kříž, na kterém byl ukřižován. Ale právě takto, toto - v Betlémě narozené - dítě, tento svět přemohlo, tím, že se nechalo vydat potupné smrti za hříchy světa. Jen tak vyrvalo svět ze zkázy. Jen tak tento svět obnovilo. A také nás, pobloudilé, navrací zpět do náruče laskavého a milujícího Otce.

Slyšíme: „**Já jsem přemohl svět**“. Nejen pouze: „*Chci to jednou udělat*“. Ale: „*Je to již dokonáno, už se tak stalo, já jsem to učinil. A na vás nyní je, abyste si toho povšimli, zaměřili se na to, zařídili se podle toho, tak, abyste žili ve světě - ode mne přemoženém - jako lidé mnou přemožení*“. To je vánoční poselství, evangelium o vítězném a osvobozujícím Ježíši Kristu, Spasiteli. Toto evangelium máme vztáhnout na sebe a v jeho moci a síle žít. Kdyby nám to neříkal právě On, Ježíš Kristus, pak by to bylo až příliš krásné, než aby to mohla být pravda. On to však říká! Říká to ale v souvislosti právě s tím, co pověděl jako první: „**Na světě budete mít soužení**“.

Soužení, úzkost - to má co dělat se stísněností, omezením, trápením, se vším co dělá náš lidský život těžkým. Naše víra nás z ničeho podobného nevyjímá a Pán Ježíš to také nepřipouští pouze jako teoretickou možnost, soužení ani nezdůvodňuje trestem za neposlušnost a za naší úzkostí v těchto souvislostech nevidí ani naši mdlobu a slabost. Jen velmi střízlivě konstatuje: „**Na světě budete mít soužení**“.

Možná, že se nám zdá, že se o tom dnes nehodí přemýšlet. Ale pomysleme, také na to, že celé naše Vánoce by mohly být jedním velkým klamem, kdybychom nechtěli slyšet i tato slova. Právě dítě narozené v Betlémě a položené do jeslí, které je zároveň Tím, který byl přibit na kříž, nám říká toto obojí: „**Já jsem přemohl svět**“ a - „**Na světě budete mít soužení**“. Kdybychom si před tímto slovem o soužení zacpali uši, pak bychom nezaslechli a neporozuměli ani slovu o přemožení světa. Proto vyznáváme: „*Ano, Pane, je tomu tak! Všichni lidé a celý náš svět je poznamenán tímto soužením. Tuto skutečnost nemůže zakrýt žádné siláctví, ani těch několik prchavých dní Vánoc. Nikdo není tak silný, aby se na tomto světě nemusel něčeho bát.*“

Úzkost mají mnohdy už mladí lidé: sami před sebou, před životem, který je před nimi se všemi skrytými těžkostmi, které třeba sotva tuší, nebo se s nimi už v životě potkali. Úzkost svírá také lidi staré: Obávají se, že nad nimi nabude vrchu tělesná a duševní slabost nebo „coronavirus“. Trápí je pomyšlení, že už mají život vlastně za sebou, a že už nejsou potřební. Existuje úzkost ve všech věkových kategoriích. Někdy člověk cítí úzkost z lidí, kteří člověka sice obklopí a přece, právě uprostřed nich, se může cítit být sám a ztracen. Jindy to zas může být pocit odpovědnosti, který člověku nahání strach, když jde o nějaké závažné rozhodnutí. Je tu také strach z ubývajících dnů a let našeho krátkého lidského života. A jakou hrůzu prožívají lidé na místě zemětřesení, záplav, větrných smrští, ale také teroristických útoků, o kterých často slyšíme, kterým padnou za oběť nevinní, nic netušící lidé! A to nemluvíme o strachu z válečných konfliktů, které jsou neustálým ohrožením lidí a lidstva. Není snad dne ani hodiny, aby někde na světě nebyla zbytečně prolévána krev.

Je tomu skutečně tak, jak to říká náš Pán. Tento svět není žádnou poklidnou idylou a šťastnou planetou, platí o něm: **„Na světě budete mít soužení“**. Toto jeho slovo je potřebné brát svrchovaně vážně. V podstatě platí, že každá naše úzkost je strachem ze smrti a z nicoty, které je právě smrtí člověk vystaven. V každém z nás se tato úzkost v nějaké podobě skrývá, a právě uprostřed Vánoc si smíme poctivě přiznat, že žijeme ve světě nejrůznějších úzkostí a soužení.

A přece právě do těchto hlubin našeho nejrůznějšího soužení a úzkostí přichází Spasitel - a toto Dítě z jeslí a tento Muž z kříže volá to mocné a jedinečné: **„Ale doufejte!“** Je to zvláštní Boží **„ALE“**, které se v Boží řeči dostává často ke slovu, právě ve chvílích, kdy bychom to nejméně čekali. **„U lidí je to nemožné, ale u Boha je všechno možné.“** Toto Boží **„ALE“** působí nenadálý zvrát v situaci - tak i zde: **„Ale doufejte!“**

To ovšem neznamená zapomeňte na všechno, co vám nahání strach a odpoutejte se od všech nepříjemností. Zaberte se do své práce nebo zábavy. Před touto úzkostí nikdo z lidí neuteče. **Doufat** - to znamená vložit svůj život do rukou Toho, který sám tímto světem prošel a soužení a úzkostí vrchovatě zakusil. A přece nám v Něm zároveň září nehasnoucí světlo. Toto zahledění se a soustředění na Krista, uprostřed přívalu úzkostí a soužení, osvobozuje. Je zajímavé, že Ježíš toto slovo neadresuje nikomu jen jako jednotlivci, osobně a soukromě - je určeno všem, kteří v Ježíše Krista uvěřili a spojili s Ním svůj život. **„Ale doufejte!“** To je možné jen ve společenství jeho - věřícího a na něj spoléhajícího - lidu.

V tom je tedy div Vánoc, že právě do temné noci proniká toto světlo, světlo Boží slávy, a že nad touto zemí může znít ona píseň: **„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj - v lidských obydlích a rodinách, v nejrůznější spleti lidských vztahů, mezi národy, na celém světě, prostě - pokoj mezi lidmi“**. Člověče, ať na tomto světě právě v této chvíli cokoli prožíváš, nepřestáváš být Božím dítětem a jako takový máš k lidem kolem sebe hledat cestu jako ke svým bratřím, sestrám. Proto slavíme Vánoce a proto je můžeme slavit, protože Ježíš Kristus nám odkázal právě tuto naději: **„Na světě budete mít soužení, ale doufejte, já jsem přemohl svět.“**

Amen.